

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΚΙ' Η ΣΟΥΛΤΑΝΑ

(Άραβική)

μα στρατιώτης, νεαγής, κατακτητής, στη Σαχάρα ! ...
 "Άλήθεια, τί να γίνεται ο Καλένας στην Πόλη ; Θυμίζον τον πατέρα του. Να μη τὰ σκλάβωσαν οί Τούρκου ; Να μη τόν πήραν και τόν ίδιο στον Τουρκικό στρατό ;
 Και μαζί με τόν Καλένα, τόν Σλανοούδη, τήν Σλανοούδαινα και τόν Χρήστο τόν Χρηστοβασιλή, σεβότιμον τόν πατριώτη τους, τόν μεγάλο, και τὰ όνερά τους... Μά να τὰ όνειρά σου έλληλφρώθιζαν !... Πού γίνανε σάρα και σάρα !... Κι' έκεινα σου τὰ τραυματισόσαν, είμαστε έμεις, έγώ, ή γενιά μας !...
 Τι όδρα και τική για μας !...
 Μά δέν έπρωτόσαν να ζαμαρώσω, να ίσηραμενεού, και να τήν ή ιδέα της ;...
 Και τραυματίουν από τήν μιλιωχάριάν της όχη της, σεβότιμονα σου πού πούλιν υπομάρσα, σάν να προσπαθώ να τρωπίσω, να ζωλώ, να μη πέ δι ή, να μη πέ πίστη !...
 Και χρόνια και πάρα όλος, από τόν φόβο τους, και τὰ σεβασίαινα, τραχιά και μελαζιά, όσο πολλά κι' άν ήταν, δέν με έξέστασαν...
 Κι' ή όχη έπερονοσαν !... έπερονοσαν, κι' αμώη δέν Ξημέρουν !...
 —Τι διάλο σουθάιναι !...
 Και οί άλλοι όσο, πού ναόινται !...
 —Βοή μών πέθαν, σεβήτρινα. Μη μ' έξωρε τί νύχτα ή γούερα και δέν τού κατάλαβα !...
 Και τραυματίουν από τήν ιδέα τούτη, πετάχτηρα άπάντο, έξοχια στις πλάτες μου μερικά από τὰ σεβασίαινα μου και ζήτησα να βοή τού κρούα και τὰ σάρα, για να τ' άνάγω. Άλλά ή κοπέλα είχε άναρτα κι' άπτε τού κρούα βοήρα, ούτε και τὰ σάρα, μέσα στο παχύ σοκάδι.
 Πιστάτανα να βοή τήν πόρτα, μέσα στη νύχτα τή θεαειά της κάμαράς μου.
 Μά και όταν τήν βοήρα και τήν άνωξα, πού ένα θεαυό σοκάδι προβάλε.
 —Τι διάλο σουθάιναι !... είτα, και άπλοσα να γέρια μου να τού άρπάσω, να τού ξεροιάσω, για να φωνισή ή γή, να λάμψη ο ζώσιος κι' ο ντοινιάς κι' ο ήμος ν' άναρταή...
 Και κάτι έβιασα προχάμη και τού τραβήξα και τού ξεροιάσα και άρθονο. Έκταφλοπιό, χασιό, ζωρηάνο τού φως, μπήκε, σάν χασιό πλάμια, μέσα στο Σκενοφύλασο.
 —Σεβασιώτατε, τί θέλετε ; αζώου να πο έώη μεά φωνή.
 "Όταν ζωρήσαν τὰ μάτια μου, ζωρήσα και δέν γνώριχα τόν ένατό μου. "Ήουν νεαγένο ; ή ίναν όδύχομο μανδύαν άποκαρώτορο τού Βεζοντιού και έλαμια και κατέλαμια...
 —Σύνορα, είτα, πέθανα και άρσινα, και άμα πέθαν στον Παράδεισο, έν τόπο φωνιστή και έν σεχαίς δικαίων !...
 —Σεβασιώτατε !... αζώου και παλα να πο έώη μεά φωνή γνωστή.
 Κιτόόω πού ζωάα !... Ήταν ο παιδικός μου φίλος, ο Άριστοόουλος ο Μαγοσίλας, άπ τόν Έαγορ, έπαύλιας από σύνταγμα τού Κίτσιου τού Χταλιού.
 —Βοή Άριστοόουλε, τού έλω, άρσινας και οέ !...
 ..
 "Άλλά δέν είχε άρσινα, ούτε ο Άριστοόουλος, ούτε έγώ, τού Σκενοφύλασο, όπου μ' έβαλαν να ζωρηόσω, έπελάσαντο όσα τὰ ίερά τὰ άμρα, τὰ ζωηροόουλη και ζωηροστοιόουμένα, και τὰ ζωηροάτα ίσοτιόουνη, ή αμώη και τὰ διαβήματα και τὰ έγκόλινα τού άρσιναόουλου Στρομινιόου Άρσινοίου. Για λόγουσ εινοίτοιου, ή και για λόγουσ οεισοκινηής άνάγκης, δέν είπαχαν παρόύθεντα όδισο, ή δε πόρτα άπ' έξω εκάλυπτετο με μία άπόληνη, όπου έλέγον, κατά τήν Βεζαντινή συνήθεια, ένα βαρύ άλλοιο ζωρηάτιομα, πού τού έχρον όσε ή πόρτες τόν παλιόν Μακεδονιόν άρσινοίον, για να μη υπαίνη μέσα ο άέρας. Για τόπο, άν και ή όχη ήταν πλέον έντενα προ μεμηρόιας, για μέσα αζώου δέν είχε ζωρηόσω, γιατί έξοριβε τού φως ή κάλλινη ή Πέλλη.
 Και όταν ζωρήσα πού ζωάα τόν ένατό μου, είδα και τήν έλλη πάλιν, πού έπαθα μέσα στο σοκάδι !...
 Ζητόντας σεβασίαινα να σεβασίω, ήμα όμα τὰ άμρα τού ορσιμαόουτου, τὰ ίσοτιόουνη, τίς ζωηρές και τούς ίερούς άσάου, και σεβασίαινα μ' αυτά. Και αυτά ήσαν πού μου ζωηροόουσαν, με τή ζωασά τους τὰ κεντήματα, τού πορόσω, και αυτά ήσαν τὰ μεζαόουτα και μεζαόου, τα...γινωκία, όπου νώεζα, φωνάτινα, πού μ' έδωσαν.
 Και αυτά ήσαν πού ζωρήσαν τόν Άριστοόουλο και τούς άλλους τούς στρατιώτες, πού ζωηρόσαν τρωχας άπ' έξω, στο διάδρομο, και με προσάφρονισαν, σάν με είδαν να προβάλλω τρωχάμενος έτοι, νουήοντάς με για δεσποή, έτοιμο για να ζωηροήση...
 —Σεβασιώτατε !... Σεβασιώτατε !...
 "Ας έχουν τήν ενήχ ή μου !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

(Σκανδιναβική)

Μιά φορά κι' έναν καιρό, ο' ένα νησί πούλ μαζωμένο, ζωόσε μία Ξηναθά όμορφη κοπέλα, πού έκανε με τήν όμορφιά της όλο τόν ζωσιο να φεύγη από τίς πατρίδες τόν για να πάη να τήν θεασιή. Τι όραμα μαλλιά πού είχε !... Και τί ζήρα ζωεκά, καταίεκα, σάν χρόνια !... Και τί φλόγες άναβε στην καρδιά τόν παλληκαριόν, με μία νοήμα ματιά της !... Τὰ μάτια της, ζωάνα και ζωότερα, σάν τί θαλάσσα, έβαν πολτώδ και ζωόκοντα από στο βάθος τους βέβαιε τόν ίσοιο ζωινοόου φωνισιόουτων. Άλλοι πεθάνανε κι' άλλοι τρελλιανόνονταν άπό άγάπη κι' αυτήν, άλλ' έκείνη δέν έδινε οέ κανένα τήν ζωηροίωτηρη προσή.
 "Όσο όμορφη ήταν, τόσο σκληρή ζωηρά είχε. Πωσ από τὰ ζωηρα έδωα ματία της ζωρηόταν μά ζωα άλλότουη !...
 Κάποτε πήγε στο νησί, πού ζωηροόουσε ή όμορφη αυτή ζωη με τή σκληρή ζωηρά, κι' ένα όραμο παλληκαριό, τού όμορφότερο παλληκαριό τού έπονο τού, ενός τόπου, όπου ζωηροόω ζωη και ο' ήλιοσ κι' όπου ο' όρανοσ τέν πάντα ζωελάσο. Τού όραμο από παλληκαριό έκανε τὰ πάντα να πέσιη τήν σκληροζωηρή ζωηρ ή δεχθη τήν άγάτη τόν. Ατή ή ζωασ δέν τήν δεχόταν και τού τού φανερώσε από με ζωηλή ζωηροόουνη. Τού παλληκαριό πήγε να τρελλιή από τού ζωόο.
 —Τι θέλεις, τής είτε τέλος μία μερά. Τι ζήτάς να σου φέρω, για να δεχθής τήν άγάτη μου ;
 —Οά σέ κάνω άνδρα μου, όταν μου φέρεις δυό άστρα από τόν οέορανό !... τού άποζοίθηρε, μ' ένα σκληρο έρωτικό ζωαόελο.
 Τού παλληκαριό έφερε άπειλομένο να δέν ζωαναρήνε πια.
 Οί φωράδες τών Φιδον ένε, πός ζωαμιά φορά τή νύχτα, σάν ένε ζωασερία και όλα φωνίοντα ζωασερα σπου ζωηροίωτηρη ζωόου της άροθλοβασιόιας, βέλιονο μία σιά άνδρωόουνη να τεντώνη τὰ ζήρα τού άπειλοσιώα πρός τόν οέορανό. Έλενε τού παλληκαριό, πού άζώα ζωηροαίει δυό άστρα να ζωηόου άπ' τόν οέορανό, για να τὰ πάη στη σκληρή πεντάμορφη, πού τήν αγαπά άζώμη μ' δηλ τού τήν ζωηρά...
 ..

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Κατώς, νερό πού τρέχει από τὰ ζωηραία και ζωηροόου ζωηρά, ζωήονον τόν άνδρα από τού οπί.

Ο λιόος στο μέρος πού βοήκε προβάτο, ζητάει να βοή κι' έλλο.